

AT&ITIS

*mėnesinis
mokslėvių laikraštis*



3-sis sąsiuvinis

Kovo mėn. 1920 metų.

T U R I N Y S.

A. Jaunučio Taip būna dažnai (eilės)	65
Miško Sakalo Mano gyvenimas (eilės)	66
" " Laimės ieškoti (eilės)	66
Eršket - Radasto Geltoni lapai (eilės)	67
Šmėklos Mėnesieną taškos bangos... (eilės)	67
Palikto Draugo Peteliškėlės	68
Brolio Skausmo valandą	69
J. Masiliūno Buda, jo mokslas ir Evangelija	70
✓ I Aukštųjų Kursų klausytojus ateitininkus	78
✓ Kazio Būgos Keli mažmožiai dėl „Ateities Spindulių“ (№ № 1--2, 3--4 1917/18 m.) rašybos ir kalbos (tęsinys). II. Rašyba	80
Sermėgio Opiu klausimu	84
Ateities Žiedo Daugiau draugiškumo, mažiau panaberijos!	86
I š M o k s l e i v i ų g y v e n i m o: Iš ateitininkų organizuotės statistikos, Kaunas, Mariampolė, Vilkaviškis, Telšiai, Panevėžys, Biržai, Kražiai, Ramygala	87
Redakcijos pasiaiškinimas	95
Redakcijos įspėjimas	95
✓ Pranešimas (At. Sus. Fondo)	96
Studentų At-kų Organizacijoms svetur	96

„A T E I Č I A I“ P A A U K O J O:

Kun. Kuprys - Kuprevičius	1000 auk
Kauno Ateitininkų kuopa gautojo iš vakarėlio pelno	250 auk.
G. G. Aukotojams „Ateities“ Redakcija taria nuoširdų ačiu.	

Fr. Juskaitis.



A. Jaunučio
TAIP BŪNA DAŽNAI...

(Skiriu dr. K. K.).

Oi, taip būna dažnai,
Kad mus spaudžia vargai,
Prislėgta krutinė vaitoja;
Skausmo aštrūs dygliai
Zeidžia širdį giliai,
Siela nusiminus raudoja.

Žmogus ieško kelių,
Kur nebūt dilgelių,
Bet niekur atrasti negali;
Juo jis eina tolyn.
Andra šelsta smarkyn —
Nėra kas paguostų bedalį.

Ir tuomet be vilties
Laukia, geidžia mirties:
Nugriso, mat, jam jau klajoti.
O taip esti dėl to,
Kad nežinom mes to,
Kur džiaugsmo, paguodos ieškoti.

Kur šaltinis šviesos
Silpnam duoda drąsos,
Nuviltąją sielą ramina;
Kviečia žengti keliu,
Nesakyt — negaliu
Pamesti šios žemės purvyną..

Tad pakelk ten akis:
Tavo veidas nušvis
Ir sieksi drąsiau idealo;
O tik tuomet tau bus
Šis gyvenims ramus:
Atrasi sau laimės be galo...

Miško Sakalo

MANO GYVENIMAS.

Gyvenimas mano — nepabaigtas sapnas,
Slaptingų šešėlių vaizdai,
Pradžia jo — lopšelis ir galas jo — kapas,
O laikas taip bėga skubiai:
Dar vakar, tik vakar vaikelis aš, rodos, žaidžiau,
Jau šiandien, suaugęs, per veikiai pasensias bijau.

Smagu, įdomu būna kartais sapnuoti,
Gyvent su slaptingais vaizdais,
Pažint jie, pamilti, karštai pabučiuoti
Ir degti liepsningais jausmais.
Smagiau, įdomiau dar yra apsivilti sapnu,
Pakirdus suprasti, kad vien sapnavai viską tu.

Vaizdų įvairių jau man teko pažinti,
Ne vieną mylėti karštai,
Ir laimės ir skausmo ne kartą mėginti,
Skaudžiai apsivilti dažnai...
Ir jei kas iš miego pažadintų šiandien mane,
Taip pat būt' smagu atsimint, ką patyriau sapne.

Miško Sakalo

LAIMĖS IEŠKOTI.

Aš leisiuos į platų pasaulį
Sau laimės dalužės ieškot;
Kur eiti, parodys man saulė;
Aušra pasakys, kur sustot.

Ten puolęs ant žemės močiutės,
Karštai pabučiuosiu aš ją,
Ir melsiu aušrinės žvaigždutės
Man laimės daboti slapčia;

Pats bėgsiu į girią tamsiausią,
Ten ažuolus kirsiu skubiai;
Statysiu sau rūmą dailiausią
Ir laimę jin kviesiu meiliai...

Tam rūme lauželį sukrausiu
Ir, saulei užsnūdus aukštai,
Vagčia spindulėlį pagausiu,
— Lauželį uždegs man jisai...

Aš židini šventą sukursiu;
Galingai pliskės jo liepsna!
Ten laimę tikrai sau užbursiu...
Jei ne, — tai sudegsiu su ja!..

Eršket - Radasto

GELTONI LAPAI.

(Atminti mirusiems draugams).

Pirmieji geltoni lapeliai
Nuo medžių pabiro ant tako
Ir mano jausmingai širdelei
Be žodžių balsingų jie sako,
O sako jie taip iškalbinaigai:
„Jau vasarai galas džiaugsmingai!“

Taku aš seku nusimines,
Trempiu aš geltonus lapus. —
Jie baido svajones auksines,
Ir atmena šaltus kapus;
Jie, tarsi, sakyte man sako:
„Linksmųjų gana tau, pakako!“

Jau vasara tavo praėjo,
Ir tu taip suvysi kaip lapas,
Ir krisi neparblokštas vėjo,
O ten jau tau skirtas ir kapas —
Tenai tu ilsėsies per amžius
Pakol nepribudins Praamžius.

— — — — —

Ir krinta ir bira lapeliai,
Užtiesdami sodo takus, —
Taip krinta nuilsę žmoneliai
I šaltus ir tamsius kapus. —
Ir man reiks keliaut į tą šalį,
Iš kur jau nieks grįžti nebgali.

Šmėklos

* * *

Mėnesieną taškos bangos.
Jos per visą plotą rangos.
Gera jūros bangose,
Gera burtis dainose.

Ilgos kasos plauko, pinas
Vainikuotosios undinės,
Žaidžia, juokiasi nakčia,
Lyg užbūrė ką slapčia.

Mėnuo teka, kyla, ritas.
Lydi sapnas — vienas, kitas...
Ir dūmoja vis naktis. —
Bangos, kasos, klegesys...

1920 — I — 6.

Palikto Draugo

Peteliškėlės.

Ankstybo rudens vidudienis. Saulė pro baltai pilkus debesėlius maloniai beria šiltų spindulių. Debesėliai dengia visą dangų, kaip šydas gražuolės veidą. Šydas nepaslepia gražuolės veido, tik jį padaro dar malonesnį, žavėjamą, paslaptinę. Taip ir debesėlių varsa neslepia saulės spindulių, jos spindinčio veido ir dangaus mėlynumo, tik gamtai duoda kažkokio ypatingai liūdno atspalvio, kuris gali būti tik ankstybo rudenio vidudienį. Visur tylu. Kai kur girdėti paukšteliai čiulbant. Tas čiulbėjimas turi savy tokių tonų, kurie neardo tylos, tik priduoja jai kažkokio didumo ir jos ramumą paverčia liūdesiu.

Išėjau į sodą. Įsilipau į seną, šakotą, apkerpėjusią obele. Obely atsisėdau tarp tankių šakų. Tėmiju, kas aplinkui darosi. Vienur matyti geltonuoją valtingų avižų laukai, kitur balzganuojančios rugienos. Visa daro liūdną ispūdį.

Taip man besižvalgant, atlėkė į mane dvi linksmutės peteliškės. Jos buvo tokios linksmutės, tokios laimingos, be rūpesčio. Jos žavėjo mane savo lengvais judėjimais. Rodos suprasdamos mano susidomėjimą jomis neskrido nuo manęs. Tik aplinkui sukinėjos — viena kitą gaudė, tai vėl nutūpusios į tolimesnės šakelės lapelius viena prie kitos pasinerdavo saulės spinduliuose. Ir džiaugėsi jais, tartum suprasdamos, jog jos pačios saulės spindulių padaras ir tolei tegyvena, kol gauna pasi-maudyti auksuotų spindulėlių versmėse. Bet dabar saulutė mažiau siunčia spindulėlių peteliškėms.

Tarytum nujausdamos savo artimą mirtį, stengiasi atsidžiaugti gyvybės linksmumais ir dar pratęsti savo gyvybę, dar pažaisti, viena kitą pavaikyti...

Tuom tarpu atskrido vikri kregždėlė. Sučiupo vieną linksmutę ir dingo tolnmoje. Antroji, viena palikus, suplūduriavo plonučiais margais sparneliais ir išnyko medžių šakelėse.

Dar liūdniau pasidarė...

Man pagailo linksmutės peteliškėlės, prabėgusios skaisčios vasaros, pražuvusių mano žydrių svajonėlių.

Liūdna. Visa gamta pritarė mano liūdėsiui.

Aplink ramu, tylu...

Širdy tuščia... nyku... ir kažko ilgu. Gal linksmųjų peteliškėlių?.. Gal konors kito?..

Brolio

Skausmo valanda.

(A. a. broliui Pr—nui atminti).

Paniurusi žiemos diena. Dangus aptrauktas vos teimatomą drėgna migla migla. Drėgnas šaltis prasiskverbia pro rūbus ir šiurpina visą kūną, galvoje sukelia begales minčių. Mintis mintį pakeičia. Vaizdai pinasi tarpu savęs, kaž - ką atmindami. Tai vėl viskas išnyksta, palieka vien pilkoji migla...

Prie durų stovi rogės, žinau kur ir kam man vežti. Sėduosi šalia asmens, kitą kartą man artimo, — dabar jo lyg nepastebiu. Rogės bėga tolyn, vis tolyn, palikdamos paniurusias miesto mūrų sienas. Štai jau ir sniego pridengti laikai. Visur, kur tik žvelgsi, balta, balta. Vienodumas da labiau padidina liūdėsį, slėgia sielą... Neistengiu suprasti, kur ir kam aš ši vidudienį važiuoju taip viso prislėgtas, kur kitada taip linksmai keliaudavau. Mintys galvoje pinasi, visa kas aplink darosi, išnyksta ir lieku vien tik aš savyje su savo nusiminimu ir širdies skausmu...

Rogės sustoja. Išlipu, tartum jausmų nustojęs, nieko nepastebiu, kas aplinkui vyksta. Praveriu duris. Ziūriu pašarvotas lavonis to žmogaus, kuris prieš kelias dienas taip buvo gyvybės pilnas, vien apie gyvybę tegalvojo ir dar daug ko rengėsi gyvenime siekti. Bet dabar jis lavonas. Jį pačioje jaunybėje mirtis pasigrobė. Neleido jam savo galių gyvenime išmėginti. Visas savo svajones, idealus, viltį, nusinešė į kitą pasaulį. Artimuosius asmenis paliko didžiausiai nusiminusius.

Jis man pabrėžė ir parodė idealų ir gyvenimo tikslą, kuriuos aš jo paremiama siekti rengiausi. O dabar kas beliko? Aplinkui vien tuštuma. Visi mano idealai apsiniaukė, paniuro, rodos, jų nė žymės nebeliko. Viską gyvenimo bėgis sunaikino, visam kam kelią pastoj^o mirtis, viską ji nugulėjo.

Rodos, mirtis viešpatauja pasauly, visas pasaulis nu-
siminimo bei liudėsio apimtas. Jaučiu didžiausį skausmą;
viskas nyksta, palieka vien tuštuma, tamsybė. Ir tada
jauti mirties galybę ir aiškiai matai, kad gyveni, mąstai
ir dirbi tik tolei, kol Kaž - Kas to nori, bet užtenka
Jam pamąstyti ir tavęs jau nebėra, jau mirties prieglob-
styje kartu su visais šio gyvenimo siekiais ir idealais.
Oi kaip skaudu... neramu...

Ašaroms išsekus pakėliau galvą augštin ir pamačiau Erškėčiais Vainikuotojo paveikslą. Jis meiliai žvelgia į visus ir daug ką primena. Ir aš šią skausmo valandą, prisiminiau Jo žodžius: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas“. Šiuos žodžius prisiminus aplinkinė tuštuma išnyko, skausmas sumažėjo, nes gryžo viltis, su jaja ir idealai, vėl pasidarė ramiau. Ir sielos gilumoje atgimė pasiryžimas ir viltis.

[illegible]

J. Masiliūno

Buda, jo mokslas ir Evangelija.*)

Paskutiniųjų amžių ateistai, norėdami sumažinti Evangelijos vertę, ne tik neigia Kristaus stebuklus kaip jų protu nepaiteisinamus reiškinius, bet ir Jo doros mokslą stengias išvesti iš Platono filosofijos ar iš būdybės religijos įsteigėjo Budos mokslo. Jie tiki, kad, išrodžius Kristaus „nesavarankumą“, išrodžius, kad Kristus skelbęs ne savą mokslą, bet paskolinęs iš anksčiau už jį gyvenusio pasaulio išmintingųjų, seksiasi kur kas lengviau sumušt teologų argumentai dėl Kristaus dievybės ir tuo išgriauti Evangelijos orumas (autoritas).

Skeptingai žiūrint į ančprigimtinius reiškinius, jiems tuo labiau rūpi sugriauti Evangeliją, ančprigimtinis mokslas, Dievo apreiškimas. Pasinaudoję Evangelininkų tylėjimu apie Kristaus jaunybę, jie sugalvoja hipotezę, kad iki trijų dešimtų metų Kristus bu-

*) Šalo rašiniui naudojauši šiomis knygomis: 1) Гладковъ О переселеніи душъ, 2) Прайсъ Исторія религій, 3) Тарѣвъ Основы христіанства, 4) Гладковъ Толкованіе Евангелія.

vęs Induose ir studijavęs Indų filosofijas ir religijas. Gryžęs į tėvynę, pradėjęs skelbti naują tikybą. Kadangi toji tikyba panašesnė į Budos mokslą, negu į kitas filosofijas, jiems atėjo į galvą mintis, kad Kristus pasiskolinęs savąjį mokslą iš Budos. Leidus toki sanprotavimą į pasaulį, jiems pavyko daug kas, ypač skeptininkų, tuo įtikinti.

Ši hipotezė pasvarščius, tuoj kyla klausimas, ar iš tiesų Kristus keliavo į Indų žemę ir studijavo visokius mokslus. Kuo gi jie gali tą savo spėjimą pagryst? Juk Evangelijoje apie Kristaus gyvenimą iki trijų dešimtų metų labai maža tepasakyta. O apie Indų kelionę ir nepaminėta. Kitų šaltinių, iš kurių sektų tokių žinių semti, nėra.

Jeigu tas tikrai būtų buvę, kaip tuomet reikėtų paaiškinti kai kurie Evangelijos pasakymai: „Ir stebėjosi žydai, sakydami: Kaip Jis moka Raštą, je nesimokęs? (Jon. VII, 15) Iš kur Jam vis tai? ir koki yra išmintis Jam duota?.. Argi Jis ne dailidė, Marijos sūnus, brolis Jokūbo ir Juozapo ir Judo ir Simono? (Mor, VI, 23).“ Panašūs išsireiškimai verčia rimtai pasvarstyti minėtąją hipotezę ir net ją atmesti.

Jeigu žydai žinojo, kad Kristus yra dailidė, pažino Jo gimines ir net tvirtina, kad Jis Raštą mokėjęs nesimokęs, tai neįtikėtina, kad tie patys žydai nebūtų žinoję tokio įvykio, kaip Kristaus kelionė į svetimas žemes. Žinodami tą įvykį nebūtų klausę tokio klausimo: „Kaip Jis moka Raštą je nesimokęs?“ Jeigu nei fariziejai nei patys paprasčiausieji žydai to niekur nemini, aišku, kad to ir nebuvo.

Dabar pažiūrėsim, ar tikrai toks didelis panašumas tarp Budos ir Kristaus mokslo, jog sektų tvirtinti, kad Kristus iš Budos savo mokslą skolinęs. Tam reikalinga susipažinti su budybe ir ji sudėti su Evangelija.

Budybės įsteigėjas buvo Sidartcha, Sakijų giminės, Kapilavasto karaliaus sūnus. Kiti jo vardai Sakija Muni (sakija—išmintingas) asketas Gautama ir Buda (Buda—tobūlas, išmintingas). Gimė jis šeštojo amžio pabaigoj prieš Kristaus gimimą. Sidartcha anksti pagarsėjo savo protu, nepaprastais gabumais ir dora. Pasakoja, Sidartcha vieną kartą pamatęs silpną seniuką, raupsuotą žmogų ir numirėlį. Tat jam padarę tokio sunkaus įspūdžio, jog jis susimąstęs apie žmogaus gyvenimo kančias. Nežiūrint į tai, kad turėjo moterį karaliaus dukterį ir buvo apsiaustas visokių ištaigų, jis paliko savo namus, pačią, vienintelį, vaikeli, apsirengė vienuolio skaromis ir iškeliavo. Ilgai jis keliavo elgetaudamas, daug galvodamas, stengdamasis surasti žmogaus kančių priežastį. Nei vienuolio gyvenimas, nei kalbos su visokiais mokytaisiais, nei pats bramininkų tikėjimas, kurį jis šešis metus taip uoliai laikė, nesupažindino jo su tiesa, nedavė

sielai ramumo. Tik-štai vieną kartą besėdėdamas po medžiu „Bo“ Gaijoje, kuri nuo to laiko yra laikoma šventa vieta, jis, ilgą laiką bmąstęs patiria keturias tiesas apie žmogaus kančias ir apie dvasių persikėlimus, sužino taip pat, kad visokios išvidinės apeigos ir išvidiniai atgailos ženklai negali suteikti žmogaus protui ramybės. Gautama, tapęs tokiu apšviestu, liaunasi bastęsis ir ima savo mokslą skelbti. Pirmųjų pasekėjų jis įgyja Benarese. Žmonių minios lieka jo šalininkai, o priešininkai — žymieji bramėnininkai. Sukakę 80 metų amžio, Gautama mirė. Jo kūnas tapo sudegintas ir liekanos buvo išstatytos įvairiose Indijos dalyse, tapusios indams šventybėms. Šventovės, kur tos liekanos buvo sergėjamos, labiausiai žmonių gerbiamos.

Mirdamas Gautama, arba Bula, nepaliko jokių raštų, bet būdininkai tiki, kad artimieji velionies mokiniai išmokė visą jo mokslą atmintinai dar jam tebegyvenant ir teisingai atpasakinėję iš lupų į lupas iki paskiau tapę surašytas į tam tikras knygas, kurios skiria į trimis dalimis, trimis „pitakais“.

Pati Budos mokslo esmė yra keturiuose dalykuose:

I. Visas gyvenimas vien kančia. II. Kančių kilmė. III. Išsivadavimas iš kančių. IV. Priemonės iš jų išsivaduoti. Gautamos mokslo, gyvenimas yra visa kančių eilė. „Kaip jūs manote — klausia jis savo mokinius — ko daugiau, ar vandens keturiuose didžiosiose jūrose, ar ašarų, kurias jūs praliejote, beklaidžiodami savo kelionėse ir verkdamate, kad jūsų daliai klūdavo vis tas, ko jūs neapkęsdavot ir nesiduodavo tas, ką jūs mėgdavote? Mirtį tėvo, motinos, brolio, sesers, sūnaus, dukters, pradimą giminių, turtų — viską jūs iškentėjote per šį ilgą laiką. Taip, ašarų išsiliejo daugiau, negu vandens keturiuose didžiulėse jūrose! Visas gyvenimas vien kančios“... Tat yra pirmoji tiesa, kurią pažino Gautama.

Antroji tiesa apie kančių kilmą, t. y. apie kančių priežastį. Jų priežastys yra didelis noras gyventi, prisirišimas prie kūno, kursai iškelia naujų išikūnyjimų, geismų patenkinimas ir būsimąjo gyvenimo noras. Norų patenkinimas sukelia pasitenkinimo jausmą, nepasitenkinimas — kančią. Retai kursai žmogaus noras gyvenime tampa visai patenkintas. Tas tatai ir sudaro pačią pagrindinę žmogaus kentėjimų priežastį.

Sužinojęs kančių priežastį, Gautama pradėjo galvoti, kaip toji priežastis panaikinti. Jeigu kentėjimų priežastis yra nepasitenkinimo jausmas dėl nepatenkinimo norų, tad, norint iš jų išsivaduoti, reikia panaikinti visi norai, prisirišimas prie gyvenimo ir net pats nepasitenkinimo jaus-

mas; reikia kuoveikiausia pertraukti visi ryšiai su kūnu ir tuo būdu su visu regimuoju pasauliu, reikia prieit prie to, kad net jausmai nebejaustų. Tik taip nuo pasaulio atsiskyrus, seksis išvaduoti dvasia nuo kūno, išvengti tolimesnių išikūnyjimų ir pereit į nebuvimą (Nirvaną). Tik tuo būdu galima pamesti visi santykiai su pasauliu ir niekumet nebegimti. Tuomet bus „kūnas visai atkirstas nuo pajėgos, vedančios į išikūnyjimą“. Tai yra trečioji tiesa, arba išsivada vimas iš kančių.

Dabar Gautamą pradėjo galvoti, kaip galima pasiekti visišką nuo medžiagos atsiskyrimą? Ir jis patyrė ketvirtąją tiesą — kelią vaduotis iš kančių. Tai Garbingasai kelias doro ir išmintingo žmogaus. „Garbingame kely“ yra aštuoni laipsniai: 1) tikrasis tikėjimas, 2) geri pasiryžimai, arba tikslai, kurių žmogus siekia, 3) teisinga kalba ir visiškas visame atvirumas, 4) teisingi pasielgimai, 5) tvarkingas gyvenimas ir tvarkingi darbai, 6) teisingi siekiniai, 7) teisingai nukreipta atmintis į buvusiuosius darbus, 8) teisingas mąstymas. Prie mokslo apie aštuonius „Garbingojo kelio“ laipsnius dar pridedami tam tikri doros įsakymai. Iš viso jų yra dešimtis: 1) Nekauk gyvybių, 2) nevok, 3) negyvenk nepadoriai, 4) nemeluok, 5) nevartok svaiginamųjų gėralų, 6) nevalgyk sunkaus valgio po vidudienio, 7) nelankyk teatrų reginių ir vietų, kur šoka, 8) nevartok vainikų, kvėpalų ir tepalų kunui puošti, 9) neturėk per puikių patalų, 10) neturėk prie savęs nei aukso, nei sidabro. Pirmieji vykdytini visiems žmonėms, o kiti tik vienuoliams. Eidamas šiais įsakymais ir aštuoniais „laipsniais“ būdininkas atsipalaiduoja iš vargų ir kančių.

Prie to jis turi pereiti keturias Garbingojo kelio dalis. 1) „Atsiskyrimas nuo nuodėmių“, kursai pasiekiamas draugavimu su geradariais žmonėmis, ištikimybe įstatui, teisingu mąstymu ir gerais darbais; prie tokių sąlygų žmogus tampa laisvas nuo abejojimų apie Budos mokslo teisingumą ir nuo įsitikinimo, kad visokiomis apeigomis ir ceremonijomis galima įgyti geidaujamoji palaima. 2) „Kelias tu, kurie turi sugrįžt į šį pasaulį“; tame kely žmogus jau beveik nugalės visus savo nuodėmingus geismus ir neapykantą. 3) „Kelias tu, kurie jau niekumet nebegryš į šį pasaulį“. Tą kelią pasiekia tie, kurie visai nugalė savo nepadorius geismus, artimo neapykantą ir savigumą. 4) „Dorųjų arba archatų kelias“. Šiame kely žmonės jau visai laisvi nuo mažiausio prisirišimo prie gyvenimo ir būties; jie nesirūpina nei būsimuoju gyvenimu; atsipaaidavę iš nuodėmių ir iš visokių geismų, meilės,

neapykantos. Tai ai kelias veda į visiškąją santaiką ir ramybę, kurioje užgęsta geismų galia, pyktis, savigumas. Toks žmogus, archatas, tebegyvena, ir jo kūnas atlieka visus gamtos vyksmus (procesus), bet jam mirus, tie privalumai visai pranyksta ir nebeįsikūnyja net į vieną asmenį. Toksai archato būvis vadinasi *Nirvana*. Nirvana, kaip aiškina išymūs mokslininkai *Maksas Mülleris* ir *Burnufas*, yra gesimas, persikeitimas asmens gyvenimo nieku ir išsivadavimas iš visokių vargų.

Gautama reikalavo iš savo sekėjų, kad jie būtų visam pasauliui draugai, nes „kerštu niekumet neužslopinamas kerštas; jis numalšinamas tik draugybe“. Nesipriešinimas piktam nuvestas iki aukščiausiojo laipsnio. Piktų žmonių baramas, turi sakyti: „Jie geri, jie labai geri, kad nemuša manęs“. Jei muša, tad budininkas sako: „Jie geri, kad nemeta manęs akmenimis“. Jeigu jį negyvai kauna jis sako: „Yra Aukščiausiojo mokiniai, kuriems kūnas ir gyvenimas suteikia kančias, liūdesį ir pasibjaurėjimą ir jie jieško mirties. Ir tokią mirtį aš neieškojęs radau“.

Išmintingasai yra abejingas visam kam ir jokie žmonių pasielgimai jo nejaudina. Jis nepyksta, jei kas neteisingai pasielgia su juo, bet ir jokios kančios dėl to neturi. Jo kūnas, su kuriuo priešai elgiasi neteisingai, yra ne jis pats, tik kažkas jam svetimas, pašalinis. Išmintingasis vienodas ir su tuo, kurs suteikė jam kančią ir su tuo, kurs jį palinksmino. Kas siekia tobulumo, tas turi būti prisirengęs atiduoti viską, net brangiausią jam daiktą.

Gautamos mokslas apie dvasių kėliną iš vienos būtybės į kitą skiriasi nuo *bramininkų* mokslo. Bramininkai moko, kad žmonių vėlės buvusios leistos visai tobulos, bet ilginiui kai kurios atsiskyrusios nuo Bramos. Tada šisai įkūręs regimąjį pasaulį, įkūręs įvairių kūnų, į kuriuos atsiskyrėlės vėlės turinčios įeiti dėl atgailos ir tik išlaikiusi daugybę persikėlimų, siela galinti įeiti į žmogaus kūną ir įgyti pirmąsį tobulumą, o paskui vel galutinai susijungt su Brama.

Gautama niekumet nekalbėjo apie Bramą; ir kada jį mokiniai paklausė, iš kur radęsis šis pasaulis, jis pasakė, kad tas klausimas esąs visai bergždžias ir ne vietoje. Kada jį paklausė, ar tebėsanti siela po visų įsikūnyjimų, tad jis atsakė, kad žinojimas šito nepadedas šventumo žygiui. Apskritai jis tik mokė, kaip išsivadavus iš kančių, ir nemėgo, kada jį klausdavo apie Dievą, apie pasaulio kilmę, amžinatvę, sielos nemirtingumą. Į tokius klausimus jis atsakydavo: „Ko aš neatskleidžiau, tą palik neatskleista“.

Pripažindamas nereikalingu mąstyti apie Dievą, Gautama tuo pat parodė, kad jis jį netiki. Neigdamas Dievo buvimą, jis, žinoma, negalėjo sutikti su bramininkų mokslu, kad žmogaus vėlė esanti pasišalinusi nuo Dievo dvasia ir, kad po daugelio įsikūnyjimų ji vėl susijungsianti su savo priežastimi. Netikėdamas Dievą, jis turėjo nuneigti ir maldas, aukas ir apskritai visokias tikybines apeigas, kurias nustatė bramininkai.

Tuo būdu, skelbdamas pusiau ateizmą, Gautama neatmetė tik vėlių kūnyjimos ir aiškino tą vėlės perėjimą iš vienos būtybės į kitą kaž kokiuo palinkimu į kūną, lyti ir įsitikino, kad išsivaduoti iš tokio palinkimo žmogus galės tik savo pajėgomis; tikrai sutraukius ryšius su kūnu, vėlė atsivaduos iš būtinumo keltis į naujus kūnus ir pereis į Nirvaną, t. y. užgesusią būtį. Tikrai tada ji pasieks nebuvimo palaimos.

Pasak Gautamo, pavadinto Buda, t. y. tobulu, tikrai elgetaujančio vienuolio gyvenimas galės būti šventas ir tikrai jis galės pasiekti Nirvaną. Pats Gautama buvo vienuolis ir įsteigė tokių vienuolių draugiją. Tai buvo žmonės, nieko nedirbą ir maisto gyventi gaudavo tikrai elgetaudami. Gyveno jie sulūžusiose trobelėse tikrai asketiškai: valgydavo kartą per dieną, rengdavosi visokiais skarmalais ir apskritai visai save skausdavo. Ir tą visą darydavo giliai mąstydami apie savo netobulumus, besistengdami atsikratyti, nuo visų savo jausmų ir net prieiti iki tokio būvio, kada ir protas sustoja dirbęs. Kad labiau įsigilintų į savo asmenybę, Budos sekėjas pasišalindavo į mišką, atsisėsdavo žemėj, paspaudęs kojas po savim, sudėjęs rankas ir taip nekrutėdamas būdavo ilgai. Atitraukdamas po truputį mintis nuo apylinkės pasaulio, jis prieidavo tuo būdu iki to, jog nieko nebejausdavo ir taip sulaukydavo kvėpavimo, jog jei kas jį būtų tuomet pamatęs, tai būtų palaikęs kokia sustingusia negyva būtybę. Kai kada „ieškąs išganymo“ žiūrėdavo į vieną kurį nors daiktą arba į tašką; ir žiūrėdavo į jį tai atmerkdamas, tai sumerkdamas akis labai ilgai. Gerokai taip pasilavinęs, jis imdavo matyti tą vietą netik atviromis, bet ir užmerktomis akimis. Žodžiu sakant, jis darydavo taip, kaip mūsų laikais daro ipnotizuotojai. Fiksuodamas savo akimis vieną tašką, jis galų gale įmigdavo ipnozo miegu, kada žmogaus kūnas tikrai pameta visą jausmingumą ir valia tampa visai nuslopinta. Fiksuodamas savo mintį viename žody, sakysim „miškas“, jis stengdavosi visą savo atidžią sutraukti į jį ir apie nieką daugiau negalvodamas prieidavo iki to jog ir nebegalėdavo apie nieką mąstyti, ir jam rodydavosi, kad be miško nieko nebesą. Paskui jis stengdavosi atitraukti savo mintį nuo to ir nukreipdavo ją į „begalybės“ supratimą. Ilgai apie tą bemažiant, jam galų

gale atrodydavo, kad pasaulio nesama, tik esanti tuštuma. Ir tuo būlu Gautamos sekėjai atsikratydavo visų savo jausmų. Nenuostabu, kad Buda pripažysta, jog tiktai vienuolio gyvenimas galįs būt šventas ir tik vienuolis galįs būt palaimintas. Juk be vienuolio niekas negalėtų tokių „bandymų“ daryt, kadangi darbininkui rūpi jo darbas: jei darbas nebus padirbtas, niekas jam maisto neduos. O vienuolis žinodavo, kad jį išmaitins geri žmonės.

Ir koks šiuo atveju skirtumas tarp Budos ir Kristaus mokslų! Tuo tarpu, kaip Buda sako, kad išganyti gali būti vien elgetaujantieji vienuoliai, kurie net sau maistui neužsidirba, Kristus visus šaukia į save, neskirdamas nei vienuolio, nei darbininko; Kristaus mokslą visi gali gyvendinti, nes, Jis pasakė: „Eikit į mane visi, kurie vargstat ir kuriems yra sunku, aš jus atgaivinsiu. Imkite mano jungą ir mokykitės iš manęs, kaip aš esu romus ir romios širdies, ir turėsit atilsį savo sieloms, nes mano jungas yra mielas ir mano našta lengva“ (Mat. XI, 28. 29. 30). Nereikalaujama jokių bandymų, kurie tęstusi per dienas, ir tikram krikščioniui nėra jokio reikalo atrofuoť savo jausmus, nes pakanka mokėt jie valdyti.

Tiesa, daug yra išvidinių panašumų tarp Kristaus ir Budos mokslų, bet koks griežtas skirtumas tarp jų paties pagrindo!

Didžioji Budos moralės taisyklė — siauras savigumas. Gailestingumas, nepasipriešinimas piktam ir gera darymas pagrindžiami ne tikrąja artimo meile, bet meile savęs, noru kuoveikiausia atsiskirti nuo šio vargingojo pasaulio, pamiršti visus savo artimuosius ir atsikratyti nuo santykių su jais. Tikrosios meilės žmonijai budininkas turėti negali. Jis turi tik tiek meilės, draugybės artimui, kiek reikalinga laikyti pusiausvyroj neapykantos jausmui. Jeigu jis turės tikrąją meilę širdies patraukimą prie ko nors, tad jis neturės pamiršti, jog toksai jausmas suriša su kūno pasauliu. „Visi liūdesiai ir aimanavimai — sako Jis — kyla iš to, kad žmogus ką nors myli; kur nėra meilės, ten nėra ir kančių. Del to laisvi nuo kančių tik tie žmonės, kurie nieko nemyli. Kas siekia ten, kur nėra nei vargų, nei liūdesio, tas neturi mylėti“.

Gautama taip pasakojo savo mokiniams apie savo priešpaskutinįjį isikunyją. Jis buvęs karaliaus sūnus, bet jam neteisingai atėmę sostą. Atsisakęs nuo turtų, jis su savo pačia ir dvejeta vaikų išėjęs pėkščiomis į tyrumas ir gyvenęs ten palapinėje. Tik štai vieną kartą ateinąs į jį elgeta ir prašąs jo vaikų. Gautama nusišypsojęs, paėmęs abu vaikučius ir atidavęs elgetai. Kada jis tą daręs, sudrebėjusi

žemė. Po to atėjęs bramininkas ir prašęs atiduoti jam moterį, kuri buvusi gera ir ištikima Gautamai. Gautama su linksmybės jausmu atidavęs jam savo žmoną ir žemė vėl sudrebėjusi. Baigdamas savo pasakojimą, Gautama pridėjo: „Aš tada nemaniau, kad tuo aš pasiekiau Budos (tobūlojo) ypatybių“.

Gautama sakė, kad du kartu žemė sudrebėjusi, kada jis atidavęs praeiviams savo žmoną ir vaikus. Ir kaip gi žemei nedrebėjus, matant toks reiškiny! Koki begalybė skiria Budo moralės mokslą nuo Kristaus meilės, nuo tos meilės, kuri verčia žmogų net savę paaukot artimo gerovei. Atsiskirdamas nuo apaštalių, Kristus tarė: „Tas yra mano įsakymas, idant mylėtumėt vienas kitą, kaip aš jus numylėjau. Didesnės už tą meilės niekas neturi, idant kas atiduotų savo galvą už savo prietelius“. (Jon. XV, 12 - 13). O Buda sako: „Išganytas gali but tik tas, kurs nieko nemyl.“.

Nežiūrint į tai, kad Buda skelbia dorą susilaikymą nuo nuodėmių ir nepasipriešinimą piktam, Dievo buvimo jis nepripažįsta, ir tas bus didžiausias skirtumas tarp Budos ir Kristaus mokslų. Kristus net nerodo Dievo buvimo, bet laiko tą dalyką visiems aiškiu jau net iš Senojo Įstatymo. Taigi net savo mokslą tuo grindė.

Netikėdamas Dievą, Buda tačiau tiki sielų kūnijimąsi. O Kristus niekuomet neišsitarė apie sielų perėjimą iš vieno kūno į kitą. Atvirkščiai. Kristus visumet tvirtino, kad po mirties žmogaus tuoj laukia atsiteisimas — bausmė arba užmokesnis. Net iš palyginimo apie turtininką ir elgeta Lozorį galima numanyti, kad turtininkas gyvenime daug nuodėmių pridaręs gavo tuoj po mirties tinkamą bausmę be jokių ten perėjimų į kitą butybę.

Taigi štai kokie dideli skirtumai tarp Budos ir Kristaus mokslų. Netirinėju čia dalyką giliai ir plačiai, tam reikėtų ištisi tomai prirašyti, bet tik parodau vieną ir kitą punktą, kur skirtumas reiškiasi labai ryškiai ir nereikalingas jokių paaiškinimų. Randasi drąsuolių, kurie, paėmę keletą išreiškimų arba palyginimų, tuoj išveda, kad Kristus savo doros mokslą paskolinęs iš Budos. Jeigu taip būtų buvę, jeigu Kristui tikrai būtų padaręs įtakos Budos mokslas, argi nebūtų ir Kristus tylėjęs apie Dievą? Tačiau Kristus apie tai ne tyli, bet stačiai tvirtina, kaip visiems žinomą neabejojamą tiesą ir net sako, kad Augščiausiasai Tėvas Jį atsiuntęs, kaipo sau lygų, atpirkti žmones. Argi nebūtų Kristus paminėjęs nors žodeliu sielų persikėlimą iš vieno kūno į kitą? Neabejotina. Bet Kristus nieko apie tai nesako ir net mokina atvirkščiai.

Sudėjus Budos doros mokslą su Kristaus, pirmas prieš antrą, it žvakė prieš saulę. Nuneigęs Dievą ir nesura-

dės dėl to jokio žmogni suraminimo, Buda matė visur ir visame tik nelaimės, kančias, pyktį. Taigi visi jo sekėjai, kaip ir jis pats, yra didžiausi nusiminėliai, pesimistai. Ir išėjimas iš to pesimizmo jiems tėra žmogaus virtimas nieku, t. y. žmogaus susinaikinimas.

Isteigęs tokią tikybą, Buda vis dėlto nujautė, kad jo mokslas ilgai nepatvers. Ir štai kartą jis tarė savo mylimajam mokiniui Anandui: „Ne ilgai viešpataus tiesos mokslas: penkių šimtų metų jis teisbus. Paskui išnyks iš žemės, iki ateis **n a u j a s B u d a** (tobūlybė)“.

Jeigu Gautama būtų tikėjęs, kad jis iš tiesų yra tobūlas ir žinąs tiesą, tad jam visai nebūtų reikėję laukt antrojo tobūlesnio Budos. Bet Gautama numatė Jį. Ir tasai „Tobūlesnis Buda“ tikrai atėjo ir kaip tik tuo laiku kurį Buda pranašavo. Tasai „Tobūlas Buda“ buvo Kristus!

Budos mokslas neišbuvo nei penkių šimtų metų. Jo sekėjai jį patį ėmė garbinti, kaip Dievą. Šių dienų budizmas daug ką paėmė iš tuleriopų tikybos mokslų ir labai nutolo nuo asketo Gautamo paskelbtųjų tiesų.

Taigi nors yra panašumo tarp Budos ir Kristaus mokslų, bet tas panašumas tik paviršutinis: skirtumas kur kas didesnis. Tame ir yra pamatinė klaida tų, kurie nori išrodyti, buk Kristus skelbęs Budos mokslą. Nurodydami visokių panašumų, jie skirtumų nepamini arba juos sumažina. Jūk tarp skirtingiausių daiktų mes galime rasti šį tą bendro. Pav. arklys ir ažuolas. Ir vienas ir kitas auga, kvėpuoja, maitinasi. Bet negalime sakyti, kad arklys paeina būtinai nuo ažuolo ar atvirkščiai. Reikia atsižvelgti ir į skirtumus.

Neužginčijama, kad tarp Budos mokslo ir Evangelijos yra panašumų ir, jeigu mūsų laikų žmogus indiferentas tikėjimo dalykuose vien tų panašumų žiūrės ir vien jų paisys, labai lengvai gali jam gimti mintis, kad Kristus, kaip ir paprastas žmogus, naudojosi Budos mokslu. Tik toks tyrinėjimas bus labai vienašalis ir siek tiek sveikiau galvojančiam neužtektinas, norint prieiti prie tikslų išvadų. Tik sulyginus kokių nors dalykų panašumai su jų skirtingumais, galima prieiti prie teisingo sprendimo.

Taip yra ir šiuo atveju.

I AUKŠTŲJŲ KURSŲ KLAUSYTOJUS ATEITININKUS.

Draugai ir Draugės!

Išblaškyta karo viesulo po visas Eiropos dalis Lietuvos studentija buvo netekusi jungiamojo siūlo. Jos

minties gyvenimas taip pat buvo nuslopintas, vos tesireiškė bendrame moksleivių bruzdėjime, daugiau tūnėjo pavienėse sielose. Tas studentijos idejinis susirūpinimas, ta principų kova, kuri virė prieš karą, karo laiku studentijos tarpe veik visai nutilo ir pranyko. Silpniesiems iš studentijos tai davė progos visai apmirti, paskęsti indifferentybėj, užsidaryti savo asmens reikalų kiaute ir nugrimsti „gyvenime“. Daugelis jau nusprendė nepastebimai šėšėliais prasliukt per gyvenimą ir pasislėpt pamišty. To būti neturi. Studentija turi būt g y v a, j a u n a, l i e p s n o j a n t i. Ji turi palikti kaip visuomet, stimulus viso ko aukšto, gražaus, nemirtingo, nors tai ir ne ji įgyvendintų. Ji turi būt kūrėja tų idealų, kurie sudarys subrendusios visuomenės peną ir josios turinį. Idealų tik jaunuomenė tegimdo. Jei ji jų nepagamins — visuomenė liks tuščia, išblyškus ir klaidžijanti. Mums yra galybės darbų, mūsų laukia gyvenimas, prieš mus stovi mūsų ir visos šalies ateitis. Kiekviena diena, kiekviena valanda brangi, nes mums reikia didžiųjų darbų nudirbti, mūsų kartai kaip tik reikės atstatyti mūsų brangios tėvynės trobesys, išpuošti ji sielos kultūros, ir ekonominės pažangos brangenybėmis. Pasirūpinkime, kad visuomenės neapviltume, kad mums patiems jų būtų.

Dabar kaip tik susikuria mūsų Nepriklausomos Lietuvos dvasios židiny Aukštieji Kursai. Atsiranda galimumo be didelio vargo miklinti savo proto pajėgos, gilinti savo žinią, kurti pajėgų ir pasiryžimo. Susitelkus nemažam moksleivijos būriui savaime prasidės bruzdėjimas, gyvenimas.

Dar pirmiau, Sausio mėnesį, Kauno ateitininkai studentai padarė susirinkimą. Įvairių apystovų iškrikyti vėl susiorganizavo.

Dabar draugų - ių pareiga kuogausingiausiai dalyvauti savo kuopoj, dalyvauti ne vien savo asmenimi, bet taip pat savo darbu ir veiklumu. Nors ir aukštoji mokykla — ji pati savaime beveik nieko neduoda. Čia reik didelių paties pastangų, patvaraus ir sunkaus darbo. Žinom, jog yra ir tarp baigusių aukštąsias mokyklas nuostabių nežinėlių nesavo srity ir labai diletantų savo šakoje. Taigi visa nuo mūsų pačių pareina. Savo kuopose dalinsimės vieni su kitais specializuoto mokslo žiniomis, gilinsim savo srities žinias, auklėsime savo socialines pažiūras, ieškosim, aiškinsimės ir gysim savo pasaulėžiūrą, be kurios gyvenime būsim „siūbuojančios nendrės“.

„Didžių darbų gimdo entuziazmas“, sako S.—Simonas. Gyvenimas nieko sunkaus ir nemalonaus neturės, jeigu jį lydės pasiskyrimas ir kilnūs norai. Draugai ir Draugės, veikę garbingose at - kų eilėse ar dar vidurinės mokyklos sienose, ar studentaudami vienoj ar kitoj augštojoj mokykloj ir šiandien nuo pagrindinių mūsų — Kristaus mokslo pažiūrų nenutolę, į darbą!

Kauno Stud. At - kų kuopos

V a l d y b a

NB. Visais organizuotės reikalais prašome kreiptis į **Ožeskienės gatv. Nr. 12** nuo 10 ligi 2 val.



Kazio Būgos

K e l i m a ž m o ž i a i

del „Ateities Spindulių“ (№ № 1 — 2, 3 — 4 1917/18 m.)
rašybos ir kalbos.

(Tęsinys)

II. R a š y b a.

1. **N e g r e s i a 36, g r a s i n a. 55.** Iš kur laikraštinkai išpešė, kad čia reikia rašyti **n o s i n i s e i r a?** Šitokią rašybą ne pirmieji praimanė „**A t. Spinduliai**“: **g r e s i a, g r a s o** arba **g r a s i n a** rašo ir kiti laikraščiai. Šitaip rašant aš esmi pastebėjęs net dvylika laikraščių. Reikia rašyti **g r e s i ū g r e s i a ū grėsti** (Jušk. žodynas, Dusetos, Salantaï) ir **g r a s a ū g r a s i a ū g r a s y t i** (ten pat) arba **g r a s i n ū** (Kuršaitis).

G r e s i ū g r ė s t i yra lygiai tokios pat rūšies veiksmazodis kaip ir: dvesių dvėsti, lekių lėkti, reškių rėkšti, teškių tėkšti, vagių vōgti (Явнишъ Грамматика литов. языка. Ипр. 1916, 177). G r a s a ū g r a s y t i turi sau paralelę veiksmazodžio lytyse: dvasyti (piemuo iš dvasys Jušk. Liet. dain. № 1521, 9), raškyti, taškyti ir k.

2. Nesirįžta 43. Veiksmazodį ryžtis esmi pastebėjęs rašant su į net septynis laikraščius. Rašyti i nėra nė jokio pamato. Telšiškiai ir raseiniškiai žemaičiai sako ryžties. Ryžimos reikšmei paaiškinti duosiu ben kelis sakinius iš žemaičių tarmės ir iš Daukanto bei Valančiausko veikalų: 1) Kad jau ko usimana, saka: ryžkes, dirbk, ka tap nori (Akmėnė, Papilė); ryžkes — žinókis „Боръ съ тобою“, ans pasiryža (=pasiryžo) ratus dirbti

(Mosėdis), 2) rižasus ejtî kûr gałwos neszam's (Dauk. Pasakas Phedro 55), rižas pîrmû undenį išzlaktî l. c. 12, 3) rižas wažiuoti pri stebuklingos mērges (Valanč. Prade 221), tardamas susišelpsiąs nuo pačios, ryžas vesti moterį (Val. Paang. žmonių kn 65), 4) ryžas cze išzguldytî.. pamokimus (Dauk. Kning. med. sieklû 19), 5) rižkes ar pats nori kalbietî, ar ant raszto padoutî, kou kėti rikiou kalbietî (Dauk. Giwatas Didiujû Karwaidû 81), 6) iè (=jei „если“) ije nor kou ape jî spręstî (=spręsti), teguł geresnė dabar su jumi teatsiriszta j, nekaip.. l. c. 58, 7) Cze nors ligi laimû nu muszos atsirižo, wienog Grekonys nebdrišo tō wieto berioksotî l. c. 19, 8) lai svėts (=svietas) būn margs, tesiryžtas „mag sich wissen“ Klaipėda (Mitteil. I 70), 9) Kas taj yra gajlesys? A. (=Atsakymas) yra sógraudinimas szirdijs ir neapikanta griekû papildytû sóstipr'ó ryžimous (=ryžimuo - si) daugiaus i jus negryszti (Dauk. Abecieła 1842 m., 24), pastiprinsi mani ryžimijs (=ryžimę - si; viėtininkas) l. c. 31, óžlajkik mani tamî szwentamî ryžimijs l. c. 33, 10) Kazimieras iszikalbėjo sakydamas nieko negalijs rižtinai (=ryžtinai) atsakyti sueimui (=seimui) iszskidus (=išskydus) Dauk. Liet. istor. II 356.

3. Pakילו 68. Turi būti pakילו greta su pakילו, kilu. Plg. Juškevyčiaus žodyno rašybą: Kinla 92 s. v. aptaka, 161 s. v. atspauisti, 178 s. v. austi, 213 s. v. bjurti, iškinlù 589 s. v. iskilti, pakinl 432 s. v. gyliuoti.

4. Suūžia 67. Reikia rašyti suūžia Šitoje vietoje turėta būti suūžta arba suūža „ima užti“; plg. suūžokas (Liet. pasakos, med. mytol. II 25).

5. Vienskaitos įnagininkai: dešiniaja 105, Dieviškaja 81, jaja 83, laikinaja 71 turi būti prieš j rašomi su a, nes to reikalauja mūsų tarmės. Žodžio lytis geraja Lietuvoje tariama yra: geránje (Eržvilkas, Žvingiai), geranjy (Kvėdarna, Veiviržinai; a yra „nósinis“ o; y tariamas maž-daug kaip lenkų y žodyje ryba „žuvis“), geró j y (Kuliai. Kartena), geróujy (Mósėdis) gerūju (Dusetos). Toksai tarimas rodo reikiant rašyti įnagininką geraja, dešiniaja, Dieviškaja ir k.

6. Lūva 59, nuščiūva 7. Rašant bira, kila, šala, šlama, kera, gvera, sgra del draugės priderėtų rašyti ir žuva, nuščiūva, lija, gija. Plg. kas del žuva, lija pasakyta manuosiuose „Rašybos mažmožiuose“ (Kaunas 1913, p. 25).

Kadangi lytys pūvū, žuvū, lija, gijū nėra niekur rašomos ir tariamos *pūvū, *žuvū, *linja, *ginju, tai nekalbininkas jas galėtų rašyti ir pūvu, žūvu, lyja, gyju. Kalbininkas ir šitose lytyse, be abejo, ieškos to paties n, kurs tebekyšo lytyse ankū, senkū, tinkū, tunkū, (greta su ākti, sėkti, tikti, tūkti). Lytyse skanra, kenra, binra, bjundra, banla, šinla, gensa, vinsa, duns, minša, pliunška iš balsio su n turėjo taisyklingai atsirasti „nósinis“ balsis (skāra, kēra, bīra, bjūra, bāla, šīla, gēsa, vīsa, dūsa, mīša, pliūška), iš kurio pasčiau rados grynasis burninis balsis; iš a rados a, o, ou, ū, iš e - e, i (ilga), ei, iš i - i (ilga), iš u - ū. Kai-kuriose tarmėse, pav. Pūšaloto apylinkėje, mūsų lytys analogijos keliu (iš randū, gendū, kintū, sukruntū) gavo n iš naūja tuomet, kai žasis, kęsti, listi, skūsti buvo jau nebetę se-
nojo „nosinumo“. Naujasis analoginis n jau nebenyko, per ką atsirado tokios lytys, kaip antai: skanra 235 brigsti (Jušk. žodynas I), atkenra 163 atstoti, binra 614 išplerti, bjundra 213 bjurti, banla 188 balti, 189 baltinti, šinla 11 alendra šinlu 420 gėda, gensū, 430 gesti išgensū 577 išgesti, vinsa 401 gaiminti, duns 371 dusti išdunsū 571 išdusti, iminšū 527 imišti, pliunšk 496 gurti. Kupiškėnuose irgi saką vinsa, gensa.

Aš esmi linkęs greta su šala, šila, kera, spūra del draugės rašyti ir pūva, žuva, lija, rija, gija. Tuomet būtų bent išlaikytas paralelumas.

7. Slegia 103, slegiami 104, slegiamas 46. Reikia rašyti slėgiu slėgiu slėgti = slėgiu.. Taip taria Kursaitis, žemaičiai ir augštaičiai (Dusetos; plg. Jušk. žod. I: iš-slėgti 643, at-slėgti 160). Latvių slēdzu slēgt „rakinti“ irgi rodo ē.

8. Delei 31, 40 „del“. Reikia rašyti dēliai (Dievo dēliai); žr. K. Būgos Rašybos mažmožių 26 p. Dēliai taria ten, kame del turi trumpą e (pav. Kupiškėnuose). Tariant kame dēliai arba deliaî nėra tekę man girdėti.

Galūnėje reikia rašyti -ai su minkštu l (=ll) todėl, kad to reikalauja tarmių mokslas (dialectologia). Kupiškėnai taria Dievo dēlei su minkštu l, kas rodo skiemenį -lei kilus iš -liai. Tuo tarpu vienskaitos naudininkas dēlei (dėlė „пiявka, surbėlė“) turi kietąją l. Taja pat kietas l ir lytyse: kōlei, tōlei, šiōlei, šitolei, kas rodo čia reikiant po l rašyti e.

9. Vietoje „didelia liepsna 38“ (viensk. įnagin.) paprastai rašoma didele liepsna; plg. dusetiškių dideli

liepsnū. Lyčiai didelė. Dusetiškiuose atsakytų *di-
deliū; plg. viensk. inagin. valiū = valia.

10. Poperio 112, popežių 79. Reikia rašyti pō-
piarius (Kuršaitis, Dusetos) arba pōpiera (Naumies-
tis) ir pōpiežius, nes taip šituos žodžius taria tie lie-
tuviai, kurių tarmėje nekirčiuotasis ie nesutrumpėjo Že-
maičiai tuodu žodžiu taria vienodai su augštaičiais, t. y.
popierius (i popieriu Daukanto Ape sodnus 17) ir pō-
piežius (Kvėdarna, Mosėdis). Trumpajam e nėra jokio
pagrindo.

Susimildami, vyručiai, netaisykite kalbos paktų, ne-
sutinkančių su jūsu prasimanytomis kalbos taisy-
klingumo tevorijomis!

11. Yt peilis 66, yt rasa 67. Reikia rašyti it (pei-
lis, rasa), nes čia žemaičiai taria garsą i netęsdami (trum-
pai). Jablonskis Juškevičiaus žodyne I 664 rašo dvejai-
p: yt ir it. Jablonskio lytis yt atsirado nesusipratimo keliu
iš telšiškių (Alsėdžiai) žemaičių lyties it, kurioje i yra
trumpas, bet ankšta, lygiai toks kaip ir žodžiuose: kár-
t'is (daugsk. vardininkas; t minkštas) „kartys“ greta su
vienskaitos vardininku kártys (t kietas; garsas panašus
yra i lenkų y; y yra maž - daug vidurinis garsas tarp e
i) met'i „tu meti“ greta su kátys „kate“ (viensk. ina-
gininkas nuo žodžio kátys = kátė „katė“).

Telšiškių žemaičių žodelis it turi ankštąjį (siaurąjį)
i laukiamojo y (plačiojo, atvirojo) vietoje del iškritusio
galin'o i. Nudilėlis galinis -i, pats būdamas kilimo iš il-
gojo i, turėjo būti ankštas; plg. telš. žem. š'i „ši“ (š
minkštas) (= latv. šī (i ilgas, tvirtagalis) greta su
šys „šis“ (š kietas, y platus, atviras) = latv. šis (i trumpas).

Žodelis it sutrumpėjo iš *iti, iš senesnies lyties
*iti (antrasis i ilgas) su tvirtaprade priegaide ant ilgojo i.
Pastaroji lytis, t. y. *iti (su abiem ankštam i), telšiškių že-
maičių tarmėje (Alsėdžiai) turėjo kilti iš senesnės *yti (su
y = plačiam, atviram i) balsių asimilacijos keliu. Pavyzdžiui
tesie šie balsių asimilacijos (vienodėjimo) padarai iš Al-
sėdžių tarmės b'it'is (b ir t minkšti) iš byt'is (daugsk.
galininkas) greta su bytys (b ir t kieti) „bitis“ (viensk.
vardininkas), Tubūt'is (viensk. vardin.). Tubūt'i (vien.
galin. u ir i ankšti, t prieš i minkštas) ir Tvbtvy (v = at-
viram u, y = atviram i; t prieš y kietas) „Tubūčie“. Tu-
būtis — pavardė.

Žemaičių it yra tas pat žodis kaip ir lātvių it (su
trumpuoju i): it jaūns kâ šūodien tāsīts „splitternā-
gelnē“, it jaūna lieta „ganz neu“ Stender Lettisches

Lexikon II s. v. Fall = žem. lt naujins „visai naujas, naujitelys“, it geris „visai geras“ (Rietâvas) arba ič naujis, ič geris (Kvėdarna). Plg. dar latvių: Divi dienas mežā jāju, it neniēka nerēdzēju BW. 1350, 40 (Latvju dainas) „dvi dieni mēdzian (gīrion) jojau, visai nieko neregēju“, Kalnā kāpu, it (var.: jūo) kalnā, pašā kalna galiņā BW. 22947 „kalnan kopau juo (juobā „magis“) kalnan, pačion kalno viršūnēn“.

Su it yra giminė rytiečių augštaičių (Baisógala, Púmpėnai, Ramygala) itin (geras) „labai, gana“, kuriam atsako lātvių itin: Labi, labi, itin labi, taļu manis arajiņis, ne tas manus pirkstus lauza, ne mauc manus grezēniņus, ne tas manas villainites svetam naktem sagulēja BW. 6305 „Gēra gera, labai gera, (kad) toli mano artojēlis (=jaunikis): nei jis mano pirštų laužo, nei smaukia žiedelio, nei jis mano vilnionių nesuguli šventosioms naktim“, Jauna biju, itin jauna, nemaceju galvu tit; gan maceju saimi rat, maizi slēgt kamburē BW. 21747 „Jauna buvau, labai jauna, nemokėjau galvos rišti (sc. skepeta); gana mokėjau šeimyną barti, duoną rakinti pirkaitėje (kamaroje)“. Be to itin teko man rasti „Auszroje“: itin labai 1884, 304, itin, labai, didei 1883, 15, itin sunkus dalykas 1885, 260.

Taigi, viskas rodo, kad rašymui *yt nėra nė jokio pamato. Turime rašyti it ir itin.

(Dar ne galas).

Sermėgio

Op i u k l a u s i m u.

Šiandieną, įžengus Lietuvai Nepriklausomybėn, reikėtų rimtai pagalvoti vienu opiu klausimu. Tai beeinančios mokslus jaunuomenės medžiaginius aprūpinimas. Lietuva žemdirbių šalis, o josios gyventojai lietuviai daugumoj smulkūs ūkininkai arba darbininkai. Jį savo vaikams duoti tik mokslo pradžią teįstengia. Tolesnį mokslą įgyti palieka pačiam jaunuoliui. Kas seka Lietuvos jaunuomenės gyvenimą, tas gali lengvai pastebėti josios mokslo troškimą. Jaunuolis - ē vos tik kiek atsistojęs kojomis, vos tik įgavęs mokslo pradžią metasi tolimesnio mokslo ieškoti. Jis tam savo troškimui pasiekti nesigaili nei sveikatos, nei didelio darbo. Bet jaunuoliui - ei, ku-

riems ir save reikia medžiaginiai, aprūpinti, prasimaitinti, ir eiti mokslus, ir kęsti įvairius gyvenimo vargus, daugiausia lemta to savo troškimo neįvykdinti. Jis, šiaip taip mįsdamas, dieną naktį dirbdamas ir mokindamasis, pakerta jaunąsias jėgas ir žūna neatnešęs vaisių. Jei kam ir pasiseka užbaigti mokslai, tai palieges, džiovos kankinamas mažąką ir tepadaro naudos. Juk taip ištikrųjų ir yra.

Jeigu mes prisžiūrėsime dabartinei mūsų inteligentijai, baigusiai aukštųjų mokslus, pamatysime, kad ji veik visa išėjus iš pasiturinčių ūkininkų arba ir šiokių tokių dvarponėlių. Jeigu ir atsiranda vienas kitas laimingasis iš neturtingųjų tarpo, kuriam susidėjus tam tikroms gyvenimo aplinkybėms teko baigti mokslai, tai labai mažai.

Dabartiniu laiku Lietuva susilaukus Aukštųjų Kursų, kurie greitu laiku, tikimasi, virs tikru Lietuvos Universitu. Gražu pasižiūrėti į juos lankančią jaunuomenę — taip ir spindi jų veiduose anas nepaprastasis mokslo troškimas. Bet jei visai moksleivijai reiks visą laiką valdininkauti, o liuoslaikiu eit klausyti lekcijų, kas žino ką mes keliems metams praėjus jų tarpe išvysime. Tai aiškint nereikia. O antra, Aukštoji mokykla tai tik tas kelias, kuris nurodo, kuris duoda tam tikros mokslo srities pagrindą — visa kita reikalinga atlikti pačiam moksleiviui — ei. Kuomet gi tai atlikti? Lieka tik vidurnaktis. Į tai reikalinga kreipti mūsų valdžios dėmesį, kad ji nepasiturintiems moksleiviams — ėms, šiokiomis ar tokiomis sąlygomis stipendijų teiktų, jei kitaip dalykas pataisyti negalima. Už tai baigusieji mokslus ar turėtų atitarnauti nuskirtą laiką valdžios įstaigose, ar koku nors kitoku būdu atsiteisti. Bet tas turi būti padaryta. Tik tai atlikus mes sulauksime, įvairių specijaliųjų tinkamų šaliai darbininkų, kurie pastatys Lietuvą aukštame kultūros laipsny.

Mums ateitininkams ypatingai į tai reikia kreipti dėmesį. Mums reikalinga dėti visos pastangos medžiaginiai mūsų idejos draugams — ėms, mūsų organizacijos nariams, aprūpinti. Mums reikalinga klabinėti visos durys, kur tik galima, vartoti tam tikslui visos tinkamos priemonės. Tik davus galimybes tą mokslo židinį pasiekti, davus galimybes visus gabumus, giles organizacijos nariams išvystyti, galėsime duoti gerą krikščionių visuomenės darbininkų, tik tuomet galėsime pasekmingai siekti vykinti savo obalsius gyvenimą. Tat į darbą!

Kaunas 27 - II. 1920 m.



Aleities Žiedo

DAUGIAU DRAUGIŠKUMO, MAŽIAU PANABERIJOS!

Belankydamas gimnaziją ir dalyvaudamas mokinių judėjime, pastebėjau draugų - jų tarpe stokoiant draugiškumo ir rimtų žingsnių visuomenės darbe; juo skaudžiau darosi, kad tai ir tarp ateitininkų - jų atsitinka. Man regis, kad mums, mokslo jieškotojams, panašiai neturėtų būti. Tokie kitų su kitais santykiai labai negeistini mokinių organizuotam darbui, taip pat ir visuomenei. Norint to išvengti, nereikia statyti savęs per daug aukštai, nes ereliu iškilęs gali vabalu nutūpti. Nepavydėkime vėl draugams - ėms jų gyvenimo pasisėkimų ir nuo pradėtojo darbo taip veikiai nebėkim, bet ištvėrkim ligi galo. Nebijokim ir patys tų gyvenimo nesėkimų ir priekaištų, bet tvirtai laikykimės priežodžio: **Tegu mane peikia, o aš dirbsiu, kas man reikia.** Stenkimės visada, kuodaugiau - sia viens kitam padėti, reikškime visiems simpatijos, ne tik drangėms, bet ir draugams, ir draugiškumo savaime tada atsiras, nes ir Kristus įsakė net priešus mylėti. Meskime, draugai, ir tą pikčiausį savigumą, egoizmą, nes su juo nieko nepasieksim, tik kitų neprielankumo susilauksim. O tas bus ir mums patiems nemalonu. Dabartiniame mokinių gyvenime dažnai taip atsitinka, jog draugas ar draugė del mažiausio nesėkimo, ar del savo „panaberijos“, išsižada tokio brangaus, mūsų jungiančio visuomenės darbo. Igauna vis daugiau ir daugiau apatijos ir galių gale net visai pradeda gyventi savitu atsiskyrėlio gyvenimu, o su tuo keičias ir taip jau maža tenusistojusios jaunuolio pažiūros. Tvirtabūdžiui mokiniui ar mokinei to niekumet nesti. Tenka dažnai pastebėti, kaip draugai, ypač draugės del kokios nors, sulūžusio skatiko nevertos, asmeninės priežasties, atsisako nuo svarbaus visuomenės darbo, pavyzdž. išstoja iš organizuotės, kuriai priklausė, arba rengiant vakarėlį, atsisakinėja nuo vaidinamų rolių, (nė be kepurės nebegalį, žmogus, prisiprašyti). Tas ypač mums, ateitininkams, netiktų. Ir to mes tikrai išvengti galėtum, jei tik tikrai norėtume suprasti, kad visuomenė yra svarbesnė už kiekvieną mūsų, o jos reikalai — už atskiro žmogaus reikalus. To mums nesuprasti, draugai - ės, reikėtų būti aklam ir atkakliam, kuris vis tiek, nors pirštu durk — nesupras. Daugiau susipratimo, draugiškumo, mažiau „panaberijos“, ir viskas bus kuogeriausiai!



Iš moksleivių gyvenimo.

Iš Ateitininkų Organizuotės Statistikos.

Jau artinasi valanda, kada mūsų Organizuotė susilauks 10-ies metų savo darbuotės sukaktuvių. Jau rodos metas prie tos mūsų šventės, rengtis, metas parodyti visuomenei, ką mes tuo trumpu laiku įgijom ir ką nudirbom. Tos darbuotės dirva buvo plati, bet darbininkų maža tebuvo, ir dėl to nereik stebėtis, jog iš mūsų eilių daug kas mus prigryžo. Iš mūs išsiskirdami, paliko pradėtą darbą, kuris paremtas giliais sielos troškimo obalsiais, ne sunyko, nenuėjo niekais, bet brendo, tvirtėjo, o sutvirtėjęs dabar neša gausingų vaisių.

Prieš dešimtį metų mes tame pat **K a u n e** matėmė visai negausingą būrelį moksleivių, dirbančių ir skleidžiančių Ateitininkų vokenas-idejas. Jų tada buvo vos keletas; jiems pryšaky stovėjo nenuilstas darbininkas **k u n. D a m b r a u s k a s**, ir kiti, dabar stovintieji ir einantieji svarbias pareigas visuomenės ir mokslo srityse. Tada buvo keli, o dabar tą patį darbą dirba tūkstančiai. Tik pažvelkim į metinę Ateitininkų Konferenciją 1919 m. gruodžio pabaigoj, ir pamatysim atstovų jau nebe išvienos kurios nors vietos, bet iš įvairių Lietuvos kampų, kurių tik svarbiausius težymiu: Marampolė, Panevėžys, Šiauliai, Kaunas, Seinai, Naumiestis, Rokiškis, Vilkaviškis, Raseiniai, Ramygala, Biržai, Kupiškis, Vilnius, Skuodas, Telšiai. Atužus karo audrai, Ateitininkai liko perskirti į dvi dalis, kurių viena likosi Lietuvoj, antroji atsidūrė toli Rusų kampuose. Išibrovus į Lietuvą Vokiečiams, Ateitininkai viešai beveik niekur nedirbo, nes niekas nieko, „kultūringų“ vokiečių sugniaužti, dirbti negalėjo. Dėl to darbavosi slapta. Kuopų, skyrių įsikūrė ir tokiais laikais, kada patrankų griausmas gązdino mūsų širdis. 1914, 1915, 1916, 1917, 1918 ir 1919 m. įkurta daugiausia kuopų.

Dešimty kuopų yra priskaitoma 856 nariai. Išėjusių iš Ateitininkų tarpo visuomenės darbuotojų drauge su tais, kurie vadovauja kuopoms priskaitoma maždaug arti 1590. Iš dešimties statistikos lapelių, kurie man teko matyti, aišku, jog Ateitininkuose esti gana didelių pinigų apyvartų. Vienais 1919 metais ir tik vienu aukų būta 2178 auksinų, o visa apyvarta siekia iki 50 tūkstančių auksinų. Ir tai tik iš keletos vietų, nekalbant apie visos organizuotės apyvartas.

Kiekviena kuopa turi savo knygyną, suarti 2.100 tomų knygų ir 212 pilnačių įvairių laikraščių ir žurnalų.

Turi įvairių sekcijų kaip antai: sociologijos, literatūros, dramos, muzikos, spaudos, šiaip jau mokslo, dainų, politikos,

visuomenės, šokių ir t.t., kurių posėdžiuose svarstoma įvairių įvairiausių klausimų ir vykinama įvairių sumanymų.

Susirinkimus daro kas savaitė ir kas dvi. Visuotinus susirinkimus daro kas mėnuo ir kas dvi savaitės.

Kuopų darbuotė: rašo referatų, daro paskaitų, kelia vakarų, koncertų, kovoja su sau priešininkais, lavina jaunesnius, skaitydami jiems referatų ir t.t. Leidžia laikraštėlių „Mūsų Aidai“, „Mūsų Ateitis“, „Bakužės Viltis“, „Skambančios Stygos“, „Mūsų Žiedai“ ir daug kitų.

Tolimesnių darbų plenai: Sociologijos sekcijas mano pavidairinti mitingais ir įvairių gyvenimo klausimų sprendimu, lavinant būdas, kuriant kitų sekcijų, leidžiant laikraštėlių, kuriant viešų žmonių knygynų, Ateitininkų Susiėelpimo Fondo Skyrių, Blaivininkų draugijų ir t.t.

Vladas Uoga.

Kaunas. K a r o M o k y k l a. Sausio 15 dieną prasidėjo mokslas Karo Mokyklos III-čiojo Kurso. Praėymų paduota apie 200. Priimti 140 mokinių.

Sausio 16 dieną 11 val. ryto visi naujai priimtieji į Karo Mokyklą Kandidatai, Mokyklos Virėininkas, 2 prancūzų Karin. instruktoriai ir kiti visi Mokyklos karininkai (instruktoriai) susirinko į mokyklos valgyklą (salėn). Ten Įgulos Kapeliono pavaduotojas kun. Ivaška atlaikė šv. Miėias ir po jų pasakė nors trumpą, bet jausmingą pamokslą. Jam baigus buvusias I-jo ir II-jo leidimų Karo Mokyklos Virėininkas generolas - leitenantas Galvydis - Bikauskas prabilo į mokinius, ragindamas visus į tikrą tėvynės ginamąją darbą, kad įtemptų visas dvasios ir kūno jėgas, kad baigę taptų tikri, pasiryžę už Tėvynę galvas guldyti Lietuvos karininkai. Be to, pabriežė, kad III-jo leidimo Mokyklos Virėininku skiriamas buvusias jo padėjęjas pulkininkas leitenantas Pr. Tvaronas ir linkėjo jam ir jo mokiniams kuogeriausios kloties.

Virėininkas pulk. leit. Pr. Tvaronas taip pat sveikino savo mokinius, pažymėdamas, jog jis tikėis, kad nauji mokiniai stoja į Mokyklą su tikru noru ir pasiryėžimu, kad jie atsižvelgdami į smarkią discipliną, stengsiasi pasiekti pageidaujамąją tikslą, kad galėsią lengvai ir sąmoningai vesti kareivius tikru karinės dvasios keliu, kad išvaduotų didėiai nuvargintą ir senai vergaujančią Lietuvos šalį iš visų priešų žabangų. Jam baigus mokiniai tris kartus balsiai suėuko: „Valio!..“

Dviem savaitėm praslinkus, mokykloje prasidėjo regulingas mokslas. Be praktikos lauko darbų, mokykloje eina ir teorijos pamokos, kaip antai: rikiuotės ir kitų visų statutų mokymas, taktika, kurią gana graėiai aiėkina patsai Mok. Virėininkas, kulkosvydis (kuopos vadas kapitonas K. Mustei-

kis), topografija (Mokyklos viršininko padėjėjas kapitonas St. Dirmantas), lietuvių kalba (leitenantas K. Kepalas), francūzų k. (francūzų karininkas D.) ir k. Be to, kiek girdėti paskiau bus aiškinama: fortifikacija, kavalerija, artilerija, Lietuvos istorija, tikyba ir k.

Sekmadieniais ir šventadieniais Mokyklos mokiniai 11 v. rytą vedami įgulos bažnyčion.

Žodžiu sakant, nors mokslas ir disciplina sunkoki, bet, turint gerų norų, viskas įveikiama.

Junkeris *J. Andziulis*.

Mariampolė. Tradicinis ateitininkų vakaras. Jis buvo vasario m. 1 d. Vaidino L. Giros „Kerštą“, Dainavo A. Vaičiūno vedamas ateitininkų choras. Šoko jaunėsių draugų baletas.

Dar neatėjo vaidinimo metas, jau visi bilietai pasirodė išpirkti. Jau daug prisirinkusių gana jaukioj realinės gimnazijos salėj. Ir vis moksleiviai, vis jauni. Yra ir mokytojų, ir šiaip jau šviesuomenės. Jau artinasi 5-ji valanda. Salė — pilnutėlė. Dar nepradeda, dar kažko laukia, dar rengiasi. Mat buvo manoma salė pradėti rengti nuo pat ryto, o ištikro gauta rengėjams į ją įeiti vos 12 valandą: „Liaudies Teatro“ repeticija buvusi. Publika nerimsta. Penkiolikai minučių pralinkus, trečią kartą pasigirsta varpelis. Visi nutyla. Salėje pasidaro tamsu. Kyla uždangalas. Visi sustoja, ir skamba banguoja garbingas „Lietuva, tėvynė mūsų“. Pabaigia. Neilgai trukus, vėl pakyla uždangalas — prasideda „Kerštas“.

Gražios dekoracijos, rausva ryto šviesa vaidytuvės gilumoje, dvi mergaitės, tautiniais, senoviškais drabužiais apsirengusios, — visa tat daro malonų įspūį. Pirmiausia prabyla Gailutė (O. Kudirkaitė). Mostai naturalūs, balsas švelnus. Paskiau Rūtelė (L. Strempickaitė) kalba ilgą, kartkarčiais Gailutės pertraukiamą monologą. Nepaprastas jos balsas, veido išraiška visiems, tarytum sakyte sako, kad čia turi atsitikti kas nors nepaprasta. Už vaidytuvės pasigirsta gitaros pritariama daina („Pas seną bajorą“). Nutrūksta paskutinis akordas — įeina puiki, didi, nuožmi, sena Rusna, (A. Radušytė). Iš karto jau gali suprasti, kad nėra tat Rūtelės draugė — bičiulė. Pokalbis aiškiai tat parodo. Pasigirsta rago balsas. Rusna papasakoja, kad Manigirdas turįs išjoti bausti akiplėšų, išdrysusių bastytis lietuvių giriose. Išeina Rusna. Ateina Manigirdas (J. Plaušinitis). Balsas — šiek tiek silpnokas, mostams trūksta gyvumo. Bet bendro įspūdžio vis delto neardo. Išeina Manigirdas, ateina kryžėivis Kuno (A. Dailidė). Iš kelių pasveikinimo žodžių jau gali suprasti, koks tatai paukštis.

Salėje visai tylu. Pirmo veiksmo gale dar pasirodo juoklarys Gelbuta (J. Gražulis).

Antrame veiksmo tepasirodo svarbiausias tragedijos asmuo, apie kurį visi kiti lyg sukasi — Lėla (Z. Katiliūtė). Balsas — naturalus, pakankamai tvirtas, mostai — laisvi. Čia įeina į vaidytuvę dar vienas naujas asmuo — Raila (J. Grigaitis). Šis veiksmas publiką šiek tiek pajuokino. Mat, čia prisipažino Lėlą myli ir kuprotas juokdarys (Gelbuta) ir pienburnis dvariškis (Raila). Visi ją myli — tik Manigirdas atstūmęs. Veiksmas baigiasi tuo, kad Lėla prisiekia Manigirdui keršyti.

Trečias veiksmas atliekamas sode. Jau Lėla nebe Lėla, tik keršytoja. Jau niekas jai nebebaisu, nieko ji nesilenkia — drąsiai žengia į kerštą. Dar, pamačius Gailutės kraujo lašą, žybtelia joį žmoniškumo kibirkštėlę, blykstelia senoji Lėla, bet galų gale pasibaigia labai sausu „Dievai mato, kad aš to nenorėjau“. Ji tat žino, ji tat supranta, bet gryžti jau per vėlu. Ir žengia ji paskutinį žingsnį — bando pilį kryževiams atiduoti. Bet kitaip buvo lemta.

Ketvirtasis veiksmas atliekamas toje pat vietoje, kur ir pirmas su antruoju. Kryževiai nugalėti — visi džiaugiasi. Prasideda Kuno tardymas. Gelbuta parodo tikrą savo meilę ir pasiskyrimą Lėlai. Ne juokas, kaip kad, pirma jam vaidytuvėj pasirodžius, buvo visų akyse regėt, tik ašaros. Įeina Lėla. Ji drąsiai papasakoja, kaip visa atsitikę, ir tuo parodo, kad nėra ji tų, kurios bijo bausmės, bijo mirties. Bet Lėla tuoj nyksta. Atneša Rusna Rūtelei nuodų, siūlo gerti. Jau Lėla tyli — jau nebėra Lėlos — karžygės. Dar nepasiduoda, dar, visas jėgas įtempusi, stengiasi, Manigirdui nuodus geriant, sušukti: „Manigirdai! ką darai? Tai nuodai! Bet — „Jau pervėlu, Lėla!“ — atsako tas, ir uždangalas krinta. Kuno lygiai, kaip ir Rusna, išlaikė savo toną iki galo.

Publika ploja. Vaidytuvėj pasirodo Lėla ir Rūtelė, bet publika vis nesiliauja plojusi. Autori! — staiga kažin kas palei duris sušunka. Autori! Autori! — šaukia visi plodami. Pasirodo autoris. Dar publika reikalauja režisierį pasirodyti, bet, ilgai tam nesirodant, nutyla.

Visi linksmi, visi patenkinti. Vėl kyla uždangalas. Kas tai? Vaidytuvė rausvai nušviesta. Pryšaky stovi keturios draugės, užpakaly — keturi draugai. Tikras kvartetetas! Padainavus („Ten prie upės Nemuno“) publika ploja; žinoma ne tiek daina patiko, kiek patsai kvartetetas... Dainuoja kitą dainą („Čiu-čiu liuliū...“). Baigia. Vėl kyla uždangalas. Į vaidytuvę įeina dr. B. Z. Jis paskelbia, kad dabar šalia programos bus baletas. Šoka keturi jaunesniųjų draugų dvejetai „čigonėlių“. Būlamas naujas dalykas, šis baletas visiems labai patiko.

Vėl kyla uždangalas. Vaidytuvėj gausingas, A. Vaičiūno vedamas ateitininkų choras. Dainuoja „Jau saulutė leidos“, „Oi, motule, ma“ ir „Gieda gaideliai“! Žiū! Kas tai? Visi pakilo, sujudo... Vieni, tarsi, nedrysdami rodyti akių, nuleido galvas žemyn, kiti savo veidais ir akimis rodė pasiryžimą ir patvarumą. Bet visų ausyse skambėjo: „Kas gi ten aukso spindulius beria?..“ Dainoms publika nelabai teplojo. Nepatraukė jos kiti korvedžiai — nepatraukė ir A. Vaičiūnas. Paikuoli! Tu nori duoti Marampolės publikai rimtų dainų?! Argi tu nežinai, kad jai geriau tinka „Alkani žmonės“, įvairios dainuškos? Argi tu nežinai, kad įdomiausia jaunajai Marampolės publikai vakarų programos dalis — š o k i a i? Ar gi tu nenumanai, jog ji ir dabar pyksta, kad tu jai trukdai tučtuojau pradėti šokt?

Prasidėjo šokiai. Šoko, kiek kas norėjo. Tik apie 12 valandą visi išsiskirstė.

Vienų akyse žibėjo linksmumas, pasitenkinimas ir pasiryžimas, kitiėjo, nuleidę galvas, tarsi, niūniuodami, dainuodami:

„O mes išgyvensim, kaip kirmės gyvena purvuos,

Nei pasakoj nieks neminės nūs,

Nei niekas dainoj nedainuos..“

Hm. Hom.

Vilkaviškis. Nors „Žiburio“ gimnazija Vilkavišky jau antri metai gyvuoja, bet lig šiol apie ją „Ateity“, rodos, nebuvo jokios žinios. Tiesa, įsikūrus pereitaisiais metais, atidarė vos dvi klesi, tad ir jos gyvavime nieko ypatinga nebuvo. Kadangi tais metais mokslas prasidėjo kiek vėliau, lapkričio veik pabaigoj, tad ir kandidatų skaičius buvo mažas. Nors gimnazija mišra, tačiau mokinių tais metais buvo vos per keturias dešimtis.

Šiais mokslo metais jau atsidarė keturios klesos ir mokinių skaičius žymiai ugterėjo — siekia netoli pusantro šimto. Tarp jų daug, ypač ketvirtoje klesoje, yra persikėlusiu iš Mariampolės gimnazijos. Kas pažymėtina, kad nors klesose mokinių skaičius nelygus, bet visose klesose bernaičių ir mergaičių skaičiaus santykis veik tas pats: $\frac{1}{3}$ bernaičių ir $\frac{1}{3}$ mergaičių.

Mokinių skaičiui padidėjus, ir gimnazijos gyvenimas pasiivairino. Be paprastojo gimnazijos darbo, prasidėjo ir pašalinė mokinių darbuotė — lavinimos. Ėmė kurtis mokinių lavinimos kuopelių. Kaip visur, taip ir mummyse neatsiliko ir ateitininkai. Susidarė at - kų kuopa. Ypač įdomi jos pradžia. Atsiradus iš šalies painformuotų agitatorių, buvo norima sukurti vadinamoji „nepartinių“ kuopa. Mat gražaus, bet nieko nereiškiančio, obalsio skraiste prisidengus, lyg negudrios žu-

vys, norė'a moksleiviai suvart i varžą. Iš karto daugelis prie tos kuopos prisirašė, bet staiga susigriebus. kur einama ir prie ko vedama, didelė prisirašiusių dauguma, kuriems Dievas, Kristus ir Jo mokslas tai ne vaiko žaislas, nutarė prigryžti „nepartinių“ įstatytus ir priimti ateitininkų. O tie agitatoriai, prisivylioję i savo tinklę dvi—tris mažiau susipratusias žuvelas, nepasiekę savo tikslo, iš kuopos pasitraukė ir dabar visiškai krypta i aušrininkų pusę ir tuo aiškiai parodo, koks jų „nepartingumas“ ir ko jie siekė, nes kas toki „aušrininkai“, visiems gerai žinoma. „Ateitininkų“ kuopa pradžioje uoliai darbuojasi. Padarė keletą apskritai lavinančių susirinkimų, turėjo dvejetą paskaitų, įsisteigė knygynėlių... Žinoma, pradžia darbą gaisina, daugelis narių da neigudę i darbą, bet gerų norų netrūksta, tad kartą išsipainiojus iš statomų pinklių, tikimasi, kad toliau darbas eis da sekmingiau.

X + Y + Z.

Telšiai. Iš įvairių miestų ir miestelių tenka girdėti visokių žinių iš moksleivių gyvenimo, tik iš Telšių padangės tuo tarpu jų nebuvo. Aš pasistengsiu keliais bruožais nupiešti vietinės gimnazijos mok-leivių gyvavimą. Gimnazijoj dabar šešios klesos (kasmet prisideda po klesą). Savo gyvavimo pradžioj ji buvo gerai sutvarkyta, turėjo gerų tinkamų mokytojų ir mokslas ėjo gražiai. Bet dabar kiek nuslinko žemyn, nes, dažnai keičiant mokytojus ir mokymo metodus, mokslas nebegali eiti kaip reikiant, nekraipydamas iš tikrųjų vėžių. Tas aišku matyti kad ir šių metų mokinių „šokimo“ per klesas. Po vasaros atostogų tokių „šokėjų“ atsirado apie dvidešimtį, ir nė vienas nesuklupo - visi peršoko. Nežinau, gal čia mokiniai toki „pašankūs“, bet man rodos, kad jie kaip ir visi paprasti, mirtingi žmonės, tik pati gimnazija suklupo. Bet tiek to!

Dabar pakalbėsiu apie mokinius. Gimnazijos gimtaisiais metais mokinių gyvenime nieko keisto ir ryžkaus nebuvo matyt. Kiekviena per tiek metų ištroškęs mokslo, dabar tik gaivinos ir juomi gyvena. Kiekvienas dirbo ir mąstė savy užsadaręs ir savo gyvenimo plačiau nereiškę. Bet vienam žmogui gyventi sunku, todėl ir čia veikiai išleido daigų draugės gyvenimo sėklos. Pirmiausia įsimezgė ateitininkų kuopelė. Pirmieji jos organizuotojai, nors negausingi bet dvasios galingi ir atsidėję savo tikslui energingai ir sėkmingai tęsė pradėtąjį darbą.

Užplūdę Rusų bolševikai, neilgam sutrukdė jų darbą. Bet po jų at - kai jau viešai pasirodė, surengdami šeimos vakarą. Paskiau nekieno netrūkdomi jie šarpiais žingsniais žengė tolyn ir uoliai skiepyjo savo mintis kitų draugų širdyse.

Lig pernykščių vasaros atostogų susirinkimai būlavo daromi kas savaitė, dabar kas dvi savaitės. Susirinkimuose daromi pasitarimai, svarstomi įvairūs klausimai, skaitomos paskaitos, daugiausia pačių draugų - jų rašytos ir t. t. Yra leidžiamas rankraštėlis *D ž i ū g o A i n i s*.

Sutvarkytas, kad ir mažas knygynas.

Pernai prieš vasaros atostogas buvo dar iškeltas viešas at - kų vakaras, o prieš adventą savybės vakarėlis. Taip pat bemaž vienu at - kų buvo iškeltu gimnazijos vardu du vakarėliu. Apskritai imant Telšiuos at - kai visur yra prasikišę ir mokiniams vadauja. Tik gaila, kad trūkstant gerų knygų ir tam tikro išsilavinimo negalima įsteigti sekcijų ir joms gyvuoti. Šiomis dienomis yra įsteigtas susisėlpimo fondas, iš kurio tikimės susilauksią gausių vaisių.

Ši kartą tiek iš Telšių at - kų darbuotės.

Pernai kažikoks Rusų svetys buvo pagimdęs ir aušrininkų kuopelę, bet nežinia, ar dabar begyvuoja, nes viešai ji nesirodė ir nesirodo. Rasit ji vengia šių dienų „Aušrinės“ vardo.

Jei dabar pažvelgsim į mokinių dvasios gyvenimą, tad pamatysime daug ko taisytina ir net nepakenčiama. Ypač nemalonaus išpūdzio daro mokinių girtuokliavimas ir dar tokiose vietose, kaip vieši vakarai. Kiek sykių po vasaros atostogų buvo vakarų, ir beveik visumet matydavai jei neprigėrusių, tad apsigėrusių vyrų. Ir tai vis aukštesniųjų klesų mokiniai. Gėda, Gėda!

Nors, žinoma, tokių nedaug atsiranda, bet ir jie gimnazijos garbę suteršia. Gimnazijos valdybai, žinoma, pravartu būtų į tokius reiškinius rimčiau pažiūrėjus.

Pasaulio dulkė.

Panevėžys. Į pereinamųjų metų pabaigą Panevėžio ateitininkai, matydami svarbą ir naudą, kurios gali būti, įkūrė čia Ateitininkų Sėlpimo Fondo Skyrių. Turint vietoje fondo skyrius, ateitininkams, mažų lėšų reikalingiems, nereikia kiekvieną kartą kreiptis į patį fondo centrą. Tai viena. Paskui, čia fondo skyrius randa sau šaltinių, iš kurių gali pinigų turto pasisemti. Tam tikslui per Kalėdų atostogas buvo apylinkėse renkama fondo skyriui aukų, kurių nemaža surinkta. Daugiau, keliama vakarų, kurie taip pat daug tam padeda.

Būtų labai gera, kad ir kiti ateitininkų skyriai pasektų šiuo pavyzdžiu.

L. Kuodis.

Biržai. Mums yra ateitininkų kuopa, kuri gana stipriai gyvuoja. Vokiečių okupuotės metu, susirinkimai buvo uždrausti, todėl negalėjome kaip reikiant darbuotis. Užplūdus mūsų tė-

vynę Lietuvą komunistams, kaip visu, taip ir mus, pavaišino savo „laisve“, išmesdami iš mokyklos tikybą ir uždrausdami daryti mums susirinkimų. Darėme susirinkimų slapta. Vieną kartą buvo net užklupę, bet kaž kodėl nieko nedarė. Dabar tik lengviau atsikvėpėm, kada mūsų narsioji kariuomenė išvijo iš mūsų tėvynės matutės visus Lietuvos priešus. Susirinkimus darome kas dvi savaitės. Pirmiau susirinkdami „Saulės namuose“, bet uždraudus pedagogų tarybai, turime susirinkti mokykloje (t. y. Progimnazijos bute), dalyvaujant vienam asmeniui iš pedagogų. Narių skaičius siekia 70. Mokytojai visi priešingos pakraipos. Į konferenciją dėl lėšų stokos siuntėm tik du.

Po Kalėdų atostogų rengėme šeimynos vakarėlį, paskiau viešą. Aušrininkai pas mus visai silpni. Supykus keliems nariams, atsiskiria ir daro sau atskirą kuopelę. *Ziedelis.*

Kražiai, Rasein. apskr. Pajutę laisvesnę koją, kaip yra sakoma, ir žemaičiai suskato kibti į mokslą. Ir beregint tai viename, tai kitame Žemaičių kampely ėmė dygti ir gimnazijų ir progimnazijų ir kitokių mokyklų. 1919 metais ir Kražiuose įsikūrė progimnazija.

Tos mokyklos įkūrimu labiausiai rūpinos kun. Juozas Talmontas. Medžiaginiams tos progimnazijos reikalams vesti susiorganizavo Progimnazijos Valdyba, kurią sudaro kun. J. Talmontas, kun. kl. Tamoševičius, Pšeciševskis, Šapalas ir kiti. Gautas iš Valdžios buvęs rusų dviklasės mokyklos namas, bet jis progimnazijai pasirodė besas ir mažas. Beto vaikų tėvų susirinkimas išreiškė norą, kad Kražiuose būtų įkurta gimnazija. Tad imta galvoti, kur suradus tinkamas namas.

Priešais progimnaziją didžiausi mūrai, kur kitada buvus Jezuitų gimnazija. Dabar tie mūrai priklauso Pšeciševskiui. Tikėtasi, kad Pšeciševskis, būdamas Progimnazijos Valdybos narys, sutiksias juos išnuomuoti tai Valdybai. But nusivilta. Jis sutiko, tik žeminančia sąlyga. Sutinku, girdi, išnuomoti mūrus tiktai tuomet, jeigu valdyba įvesianti į progimnazijos kursą lenkų kalbą.

Rūpinamasi dabar statyti naujas namas. Apie Kražių progimnazijos mokinius brėžtelsiu kitą sykį.

Progimnazijos išdykėlis.

Ramygala. Mėsėdai besibaigiant Ramygalos progimnazijos mokiniai—„ateitininkai“ yra dviem atvejais viešai pasirodę. Būtent, sekmadienį, vasario m. 15 dieną ir Nepriklausomybės šventėje, vasario m. 16 dieną. Pirmą ir antrą dieną suruošė savybės vakarus.

Vasario 15 dieną mokiniams ir svečiams „ateitininkų“ kuopa statė dramą: „Iš tamsos į šviesą“ ir komediją: „Nesi-

priešnk“. Mok. A. Juška skaitė paskaitą: „Saulė“. Geriausieji mokinių tarpo artistai K. ir B. Antanaičiai pasakė Vienuolio monologus: „Vyras pasileido“ ir „Pati pasileido“. Mokinių koras dainavo „Ateitininkų“ imną, „Aš šią naktį per naktelę“, „Močiute, širdele“ ir kitas dainas. Svečiai buvo pakakinti visais vaidintojais ir sakėsi, kad Ramygaloje geriausių išpu-džių duoda „ateitininkų“ vakarai.

Vasario 16 dieną, tie patys vaidintojai pakartojo prieš dventą statytą: „Amerika pirtyje“ ir „Nesipriešink“. Per pirmą vakarėlį buvo renkamos aukos „Ateities“ naudai, o per antrąjį neturtingų mokinių naudai. Vakarams, literatūros vakarams ir pasilinksminimams reagi „at - kai“ turi tam tikrą komisiją.

A. Juška.

P a s i a i š k i n i m a s.

Antrajame šių metų „Varpo“ sąsiuvinį „Spaudos ir gyvenimo apžvalgoje“ A. Žiūronas prikiša „Ateičiai“, buk ji suostinėjusi Balio Sruogos slapyvardę. Mes „Varpo“ bendradarbiui primename, kad pats Balys Sruoga, pasi-piktinęs buvusio mūsų ministerio P. Leono dar tuomet visiems socialistams - liaudininkams bendrame laikrašty „Naujojoje Lietuvoje“ apvaginimu, išeidamas iš to laikraščio bendradarbių, savo slapyvardę Markizas Tigrui Nerkonori pats „Lietuvių Balse“ visuomenei yra paskelbęs.

„Ateities“ Redakcija.

I s p ė j i m a s.

Šiuomi „Ateitis“ praneša savo skaitytojams, kad ji tuomi tarpu staptelėsėjusi mėnesiui laiko, kad tuo būdu sutaupiusi jėgų vel galėtų apie pusę Gegužio juos atlan-kyti storn (apie 150 puslapių) sukaktuvių sąsiuviniu-alma-nachu. Tam sąsiuvinį numatoma talpinti, Putino, V. Stonio, Tyrų Duktės ir kitų eilių, ilgoka Putino novelė „Meduza“, rimta Jubilio mūsų jaunųjų poetų raštų kritika, straips-nių ateitininkų principų ir šiaip jau gyvenimo klausimais ir k. Sukaktuvių sąsiuvinis užsisakiusiems „Ateitį“ visiems metams bus siuntinėjamas vietoj keletos paprastųjų se-kančių mėnesių sąsiuvinų. Užsisakiusiem trumpesniame laikui, bus siuntinėjami tik tolimesni „Ateities“ sąsiuvi-niai, kurie bus leidžiami sukaktuvių sąsiuvinį išleidus. Be to sukaktuvių sąsiuvinis turės atskirą nuo kitų „Atei-

ties“ sąsiuvinių puslapių numeraciją ir bus galima atskirai pirkti.

„Ateities“ Redakcija.

P. S. Bendradarbių prašome paskubėti siųsti žadėtuosius sukaktuvių sąsiuviniui raštus.

P r a n e š i m a s.

Šiuo prašoma visų Ateitininkų Susišelpimo Fondo skyrių:

1) Prisiųsti pilnas savo skyriaus turto aprašymas: a) kiek kasoje grynų pinigų ir kiek išskolinta, b) kiek turi šiaip jau turto.

2) Prisiųsti dar neprisiųstuosius Centrai įstatų reikalaujamus nuošimčius.

3) Pranešti kiek skyrius turinarių, jų vardus pavardes.

4) Visų neįsiregistravusių Centre skyrių, prašome tuoju išsiregistruoti.

5) Skolininkus prašome atsiteisti.

6) Visais reikalais kreiptis į Fondo Sekretorių.

Kaunas Ožėškienės gat. Nr. 12.

At - kų Su - mo Fondo C. K.

Sekretoris P. Spetyla.

Stud. at - kų organizacijoms svetur.

Nustojus darbuotis Studentų at-kų Centro Tarybai, visas jos pareigas, kol bus sušauktas visuotinasis studentų at-kų suvažiavimas ir sudaryta centrinės organizuotės valdyba (manoma tat įvykinti vasaros atostogų pradžioje) Kauno studentų susirinkimo 11. I nutarimu pavesta Kauno kuopos Valdybai laikinai eiti pareigas Centro Tarybos, į kurią prašoma visais reikalais kreiptis (Ožėškienės g. 12).

At - kų Stud - tų - ių Kauno Kuopos
Valdyba.

NB. Organizuotės ryšių reikalui būtinai privalinga, kad visų stud-tų at-kų kuopos Vokiečiųos, Šveicaruos, Latviuos, Estuos ir visur kitur praneštų savo adresus.

Kviečiam užsisakyti
naujai pradėjusį eiti Kaune
Nepartinį kultūros ir politikos laikraštį

„Tauta“

„TAUTA“ keturių puslapių didelio formato laikraštis — e i s
d u k a r t u p e r s a v a i t e (antradieniais ir penktad.).

„TAUTA“ leidžia „Rašto“ Bendrovė.

„TAUTOS“ Redaktorius — Vyt Petrulis. Redakcijos nariai —
D. Blynas, D-ras Gaigalaitis, L. Noreika.

„TAUTOJE“ rašo: J. Aleksa, S. Čiurlionienė, J. Jablonskis,
P. Klimas, Pr. Mašiotas, St. Šilingas, D. Sidlauskas, D-ras
P. Šližys, J. Tubelis, A. Vabalkšnis, A. Vaidilutis, P. Varia-
kojis, prof. Voldemaras.

„TAUTOS“ a d r e s a s:

Kaunas, Maironio g. № 13 A.

Nuo pr. m. Spalių m. 1 d. Kaune pradėjo eiti
koperacijos reikalams skiriamas laikraštis

„TALKA“

L a i k r a š č i o p r o g r a m a s š i o k s: 1) bendri aiš-
kinamieji straipsniai koperacijos klausimais; 2) straipsniai,
kuriuose teikiama praktikos nurodymų kooperatyvams; 3) ko-
peracija užsienyje; 4) korespondencijos iš kooperatyvų gyve-
nimo Lietuvoje; 5) prekių žinios (kainos, rinka ir kit.);
6) Sąjungų reikalai; 7) žinios ir populerūs straipsniai iš eko-
nomijos ir statistikos; 8) Valdžios įsakymai koperacijos
reikalais; 9) skelbimai.

Eis 16 p. knygelėm, nemažiau, kaip vieną kartą per mėnesį.

Leidžia Pakauinės Koperacijos Bendrovių Sąjunga.

Adresas: Kaunas, Gedimino g-vė 4 Nr.

Kaina vieno egzempliorio 1 auks.

Prašome bendrovės siųsti raštų iš savo gyvenimo ir užsisa-
kyti „TALKĄ“ sau ir savo nariams.

**JAU METAS ISSIRAŠYTI 1920-iems METAMS
MĖNESINIS MOKSLEIVIŲ LAIKRAŠTIS**

A T E I T I S

ATEITIS tai mūsų katalikiškosios moksleivijos organas. Tad tenebūna nei vieno moksleivio ir šiaip jau inteligento kataliko, kurs Ateities neturėtų.

ATEITIS duoda įvairių mokslo šakų straipsnių: tikybos, filosofijos, dailės, istorijos, kalbos ir k.

ATEITIS itin seka moksleivių gyvenimą, rūpindamosi jų dvasios ir kūno reikalais ir stengdamosi atšviesti visą moksleivių gyvenimą—jų vargus, nelaimes, tobulybės, ydas. Tuo tikslu

ATEITIS deda savo skiltyse mūsų jaunųjų ir kartkartėmis vyresniųjų rašytojų raštų ir duoda atsakų į Draugų - ių užklausimus.

Turėdami vilties, kad ir šiuo sunkių spaudos metu visuomenė mus remis, kaip rėmusi, drąsiai varom savo darbą. Tačiau prašome nepamiršti, kad

**ATEITIS REIKALINGA DIDELĖS VISUOMENĖS
P A R A M O S.**

ATEITIES kaina m o k s l e i v i a m s: metams 20 auks., pusmečiui 10 auks., 3 mėnesiams 5 auks., atskiras sąsiuvinis imant ateitininkų organizacijose 2 auks., kitur 3 auks.

Kitiems skaitytojams kaina: metams 30 auks., pusei metų 15 auks., 3 mėnesiams 8 auks., atskiras sąsiuvinis 3 auks.

Amerikoje kaina metams 2 dol.

Ateities adresas:

Kaunas, Ožėškienės g. №12 Ateičiai.